

ность да прѣдамъ тука съ пълната простота и искренность, която я запечатваше.

— Публиката ржкоплѣскà съ въсхищение и съ бисъ и азъ се приготвихъ пакъ да слушамъ пѣвчаката, която трѣбваше да повтори. Тя запѣ пакъ операта. Ненадѣйно чувамъ, нѣйдѣ близко, като изъ подъ земята, едно изохкване: „Леле мале!“ и другъ шумъ: бухъ!; пакъ „леле мале!“ и пакъ: бухъ! и сѣ тъй: „леле мале!“; — „леле мале!“ — и слѣдъ сѣко едно: бухъ! „Травиатата“ цѣпеше въздуха, но азъ вече я не чувахъ. Косата ми щръкна, потъ затече по челото ми. Приблжихъ до прозореца, който намѣрихъ забравенъ полуотворенъ — отъ това и гласоветѣ дохождахъ до мене. Надникнувамъ и що да видж? Прозорчето на избата, което гледа въ коридора, на равно съ земята, освѣтено. Прѣзъ него видѣхъ какво ставаше въ избата отъ дѣто идяхъ гласоветѣ. Тамъ имаше четирима прави хора — стражари, а на земята простренъ единъ вързанъ човѣкъ, така овитъ съ вжже и неподвиженъ, щото ако да не издаваше гласъ, щѣхъ да го земж за нѣкой другъ прѣдмѣтъ. Тоя човѣкъ го бияхъ, и той ревеше. Кой бѣше? Непознахъ. Като намѣрихъ този добъръ постъ, азъ рѣшихъ да гледамъ какво ще стане по-нататкъ. Гнусно ми бѣше това зрѣлище на сръднєвѣковни звѣрщини; но нѣмахъ сила да се откопчѣжъ отъ прозореца. Потътъ се лѣйше, като градъ. Азъ очаквахъ сжщото съ мене. Сега разбрахъ защо ме приведохъ тая нощъ тука. Тоя зимникъ нарочно бѣ мѣсто за инквизиция. Да не бѣхъ забравили прозореца, нѣмаше и азъ нищо да чужъ прѣзъ добелата стѣна, макаръ, че обладавамъ остъръ слухъ, какъвто обикновенно се образува у ловцитѣ... Благодарение на тоя мой остъръ слухъ, азъ чувахъ ясно тие подземни викове: „леле мале!“ и ударитѣ по човѣшко тѣло. Тие удари не бѣха отъ тояга — тоягата прави другъ звукъ, — а отъ прочутитѣ пѣсѣчни торби, за които много бѣхъ слушалъ. до дѣто бѣхъ свободенъ. Сега виждахъ съ очитѣ си и слушахъ съ ушитѣ си тие ужаси — вързанъ